

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie A. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z dnia 11 marca 2014 r. odmawiającej ww. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 stycznia 2014 r. do dnia 31 stycznia 2014 r.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawczyni prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą i z tytułu prowadzenia działalności zgłosiła się do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Orzekano niezdolność do pracy wnioskodawczyni z powodu choroby od dnia 4 lutego 2013 r. do 30 kwietnia 2013 r. , w związku z numerem statystycznym G 54, od 1 maja do 19 maja – I 45, w okresie od 19 maja do 22 czerwca 2013 r. – M 51, od 23 czerwca 2013 r. do 4 sierpnia 2013 r. – G – 54.

Z dniem 4 sierpnia 2013 r. wnioskodawczyni wykorzystała 182 okres zasiłkowy.

Wnioskodawczyni wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. W trakcie badania przez lekarza orzecznika ZUS rozpoznano stan po ostrej rwie kulszowej lewostronnej i dyskopatii L5/S1, ciążę oraz stan po obumarłej ciąży (2012). Orzekono 5 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego, nie zalecano rehabilitacji ruchowej ze względu na ciążę i stan po obumarłej ciąży w 2012 r.

Decyzją z dnia 31 lipca 2013 r. wnioskodawczyni przyznano prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 5 sierpnia 2013 r. do 1 stycznia 2014 r.

Wnioskodawczyni udzielono konsultacji ginekologicznych związanych z ciążą w okresie 31 lipca 2013 r. do 9 grudnia 2013 r. Propozycje hospitalizacji potwierdzają niezdolność do pracy w tym okresie. Rozpoznanie w okresie 14 października – 17 października 2013 r. cukrzycy ciążowej oraz niedokrwistości stanowią dowód niezdolności do pracy. Powyższe okresy niezdolności do pracy można oznaczyć numerem O26 i niezdolności te istniały przed 17 stycznia 2014 r. Zwolnienia lekarskie od dnia 17 stycznia 2014 r. do dnia porodu pozostawały w związku z ciążą, więc należy przyjąć jego współistnienie z niezdolnością do pracy w okresie do 1 lutego 2014 r.

Wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy ze względu na stan narządu ruchu w dniu 1 stycznia 2014 r.

Orzekano niezdolność do pracy wnioskodawczyni z powodu choroby od dnia 2 stycznia 2014 r. do 16 lutego 2014 r. , w związku z numerem statystycznym O 26.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie od decyzji nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 6. ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159 j.t.), zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni (art. 8).

Sąd zaznaczył, iż okres zasiłkowy to ustalony przez ustawę okres niezdolności do pracy z powodu choroby, przez który ubezpieczony ma prawo do zasiłku chorobowego, albo zachowuje prawo do wynagrodzenia (chorobowego lub gwarancyjnego).

Ustawa z 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.Nr 60 poz 636) ustala długość okresu zasiłkowego. Zgodnie z art. 8 ustawy zasiłek przysługuje

przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została gruźlicą - nie dłużej niż przez 270 dni. Zgodnie z art. 18 ustawy ubezpieczony, który po wyczerpaniu okresu zasiłkowego nadal jest niezdolny do pracy, ale rokuje odzyskanie zdolności do pracy może ubiegać się o świadczenie rehabilitacyjne. Ustawa z 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego (...) wprowadza także zasady liczenia okresu zasiłkowego.

Powołując się na art. 9 ust 1 ustawy Sąd wskazał, iż do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (art. 9 ust 2).

Mając na uwadze powyższe Sąd podkreślił, iż w konstrukcji ustawy zasiłkowej okres zasiłkowy związany jest z nieprzerwaną niezdolnością do pracy z powodu określonej choroby. Za nieprzerwaną uważa się niezdolność do pracy spowodowaną tą samą chorobą, jeżeli przerwy pomiędzy poszczególnymi okresami niezdolności nie były dłuższe niż 60 dni. Okres zasiłkowy zaczyna jednak bieg od początku, jeżeli niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby wystąpiła po przerwie dłuższej niż 60 dni. Regułę rozpoczynania biegu okresu zasiłkowego wraz z niezdolnością do pracy z powodu każdej choroby zakłada jednak konieczność sumowania okresów niezdolności do pracy z powodów różnych „innych” chorób, jeżeli wystąpią one bezpośrednio po sobie, to jest bez żadnego dnia przerwy. Ponadto bieg okresu zasiłkowego liczy się zawsze od początku, jeżeli nowa niezdolność do pracy ma inną przyczynę niż poprzednia i wystąpiła po przerwie co najmniej jednodniowej.

Sąd podzielił stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, iż sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby (art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa) służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych, jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Rozpoczęcie biegu okresu zasiłkowego, z każdą taką niezdolnością od nowa, pozwałoby na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty z tytułu niezdolności do pracy (tak wyrok SN z dnia 6 listopada 2008 roku II UK 86/08). Ponadto jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 stycznia 2012 r. I BU 14/11 użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa pojęcia "ta sama choroba", nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)¹⁰, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - wciąż stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie bezspornym jest, iż wnioskodawczyni nabyła prawo do zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego w okresie od 4 lutego 2013 r. do 4 sierpnia 2013 r. i organ rentowy wypłacił wnioskodawczyni zasiłek chorobowy za ten okres. Następnie wnioskodawczyni przyznano prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 5 sierpnia 2013 r. do 1 stycznia 2014 r. W tym okresie wnioskodawczyni była niezdolna do pracy z powodu choroby o numerze statystycznym G 54, I 45, M 51 – związku z zespołem bólowym lędźwiowo – kulszowym lewostronnym i przebytą operacją usunięcia przepukliny L5 – S1.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawczyni udzielono konsultacji ginekologicznych związanych z ciążą w okresie 31 lipca 2013 r. do 9 grudnia 2013 r. Zdaniem Sądu propozycje hospitalizacji potwierdzają niezdolność do pracy w tym okresie. Również rozpoznanie w okresie 14 października – 17 października 2013 r. cukrzycy ciążowej oraz niedokrwistości stanowią dowód niezdolności do pracy. Sąd wskazał, iż powyższe okresy niezdolności do pracy można oznaczyć numerem O 26 i niezdolności te istniały przed 17 stycznia 2014 r. Zwolnienia lekarskie od dnia 17 stycznia 2014 r. do

dnia porodu pozostawały w związku z ciążą, a zatem Sąd przyjął ich współistnienie z niezdolnością do pracy w okresie do 1 lutego 2014 r.

Powyższych ustaleń Sąd I instancji dokonał na podstawie pisemnej opinii biegłego ginekologa. Sąd w pełni uznał wartość dowodową opinii biegłego oraz podzielił wnioski wypływające z jej treści. W ocenie Sądu opinia ta jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot. Do wydania opinii biegły dysponował dokumentacją lekarską wnioskodawczynie. Strony nie zgłosiły zastrzeżeń do tej opinii, nie wnosiły w tym zakresie dalszych wniosków dowodowych.

Sąd podniósł, iż wnioski opinii biegłego neurologa, co do tego, że wnioskodawczynie odzyskała zdolność do pracy ze względu na stan narządu ruchu w dniu 1 stycznia 2014 r., a zasiłek chorobowy otrzymała od 17 stycznia 2014 r. w związku z komplikacjami dotyczącymi ciąży, nie pozostają w sprzeczności z opinią biegłego ginekologa. Niemniej jednak decydującym było ustalenie, czy dolegliwości związane z ciążą współistniały ze schorzeniami neurologicznymi już w okresie pobierania z tego tytułu zasiłku chorobowego, a powyższych ustaleń Sąd dokonał już na podstawie opinii biegłego ginekologa.

W ocenie Sądu zbędnym było zatem przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego neurologa, w związku z zarzutem, że biegły nie uwzględnił dolegliwości ginekologicznych wnioskodawczynie. Wniosek organu rentowego w tym zakresie Sąd oddalił.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd I instancji przyjął, że wnioskodawczynie nie odzyskała zdolności do pracy w związku z dolegliwościami ciążowymi, w okresie od 2 do 16 stycznia 2014 r., bowiem na ten okres zostało wystawione zaświadczenie lekarskie w związku z numerem statystycznym O 26. Sąd wskazał, iż w istocie zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne było związane z narządem ruchu, jednakże z ustaleń wynika, że w tym samym czasie wnioskodawczynie stała się niezdolna do pracy także z powodu dolegliwości ginekologicznych, w trakcie badania przez lekarza orzecznika, okoliczność w postaci ciąży stała się podstawą do braku zaleceń co do rehabilitacji ruchowej. W konsekwencji Sąd uznał, iż wszystkie okresy niezdolności do pracy należało zaliczyć do tego samego okresu zasiłkowego, co spowodowało wyczerpanie tego okresu w całości. Jednocześnie Sąd zważył, iż w związku z tym, że kolejna – sporna niezdolność do pracy powstała przed upływem 60 dnia od ustania poprzedniej niezdolności powódka nie nabyła prawa do nowego okresu zasiłkowego.

Na marginesie Sąd zaznaczył, iż zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej, ubezpieczonemu który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy, przysługuje świadczenie rehabilitacyjne przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Wskazał, iż wnioskodawczynie wykorzystała świadczenie rehabilitacyjne w łącznym wymiarze 5 miesięcy. Przez okres dalszej niezdolności nie składała wniosku o przyznanie kolejnego świadczenia rehabilitacyjnego.

Reasumując, Sąd I Instancji uznał, iż odwołanie w zakresie przyznania prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres, podlegało oddaleniu jako niezasadne na podstawie art. 8 i 9 ustawy zasiłkowej, wobec wyczerpania pełnego okresu zasiłkowego.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła wnioskodawczynie.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 9 ust 2 „ ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ” poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że dla oceny okresu zasiłkowego znaczenia mają dolegliwości, jakich doznaje ubezpieczony w okresach poddanych ocenie, w sytuacji gdy do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą, a zatem znaczenie ma przyczyna powstania niezdolności do pracy, nie zaś ustalanie czy dolegliwości w trakcie trwania okresów niezdolności do pracy się pokrywały,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. poprzez:

- dokonanie sprzecznych ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez uznanie, że niezdolność do pracy będącą podstawą wniosku o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od 17 stycznia 2014 do dnia 31 stycznia 2014 r. była ta sama choroba, w związku z którą przyznano A. R. prawo do zasiłku chorobowego za okres do dnia 4 sierpnia 2013 r. oraz prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 5 sierpnia 2013 r. do dnia 1 stycznia 2014 r., podczas gdy przyczyną niezdolności do pracy A. R. w okresie do dnia 4 sierpnia 2013 r. oraz od dnia 5 sierpnia 2013 r. do dnia 1 stycznia 2014 r. była choroba - ostra rwa kulszowa spowodowana dyskopatią w następstwie, której konieczne było operacyjne „usunięcie dysku L5/S1 po stronie lewej foraminotomia L5/S1 sin”, natomiast przyczyną niezdolności do pracy od dnia 17 stycznia 2014 r., były dolegliwości związane z zajęciem przez A. R. w ciąży.

- dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez oparcie rozstrzygnięcia sprawy o opinię biegłego ginekologa oraz o dokumentację medyczną związaną z ciążą skarżącej, w sytuacji gdy decyzja o przyznaniu A. R. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 5 sierpnia 2013 r. do dnia 1 stycznia 2014 r. podjęta została z uwagi na stan po ostrej rwie kulszowej i dyskopatię.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania i ustalenie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 stycznia 2014 r. do dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie znajdujące oparcie zarówno w obowiązujących przepisach prawa, jak i w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów postępowania, polegających na nie rozpoznaniu kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia, skutkujących koniecznością zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa A. R. do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 stycznia 2014 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy wnioskodawczyni po wyczerpaniu pełnego okresu zasiłkowego z dniem 4 sierpnia 2013 roku, a następnie świadczenia rehabilitacyjnego z dniem 1 stycznia 2014 roku, nabyła prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 stycznia 2014 roku do 31 stycznia 2014 roku, a zatem czy zgodnie z art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o oświadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U.2014.159) winna otrzymać prawo do zasiłku chorobowego za nowy okres niezdolności do pracy.

Celem wyjaśnienia spornej kwestii Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski.

W myśl art. 8 oraz 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r., Nr 31, poz. 267 ze zm.) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Natomiast art. 233 § 1 kpc. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 kpc. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 kpc, Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłego ginekologa, celem ustalenia, czy dolegliwości związane z ciążą współistniały ze schorzeniami neurologicznymi w okresie pobierania zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego. W oparciu o przedmiotową opinię - nie kwestionowaną przez strony postępowania - Sąd I instancji zasadnie przyjął, iż w spornym okresie powódce nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego z uwagi na nieprzerwany okres niezdolności do pracy.

Na gruncie rozpoznawanego wypadku niewątpliwym było, iż wnioskodawczyni w okresie do 1 stycznia 2014 roku była niezdolna do pracy z powodu schorzeń neurologicznych związanych z zespołem bólowym lędźwiowo – kulszowym lewostronnym i przebytą operacją usunięcia przepukliny. Jednocześnie w tym samym czasie wnioskodawczyni stała się niezdolna do pracy także z powodu dolegliwości ginekologicznych, o czym świadczą przeprowadzone w okresie 31 lipca 2013 r. do 9 grudnia 2013 r. konsultacje ginekologiczne i badania położnicze, których wynik kwalifikował powódkę do hospitalizacji oraz rozpoznanie w okresie 14 – 17 października 2013 r. cukrzycy oraz niedokrwistości ciążyowej. Z opinii przedstawionej przez biegłego lekarza sądowego wynika jednoznacznie, iż powyższe okresy niezdolności do pracy oznaczyć można numerem O 26 i niewątpliwie niezdolności te istniały przed 17 stycznia 2014 r. Wnioskodawczyni we wskazanym czasie nie odzyskała zdolności do pracy w związku z dolegliwościami ciążowymi, gdyż na okres od 2 do 16 stycznia 2014 r. wystawiono zaświadczenie lekarskie w związku z numerem statystycznym O 26 (k. 6 akt ZUS). Biegły wskazał, iż należy zatem przyjąć, że niezdolności do pracy występujące w okresie do 1 stycznia 2014 r. współistniały z niezdolnością do pracy w związku z dolegliwościami związanymi z ciążą, z powodu których wnioskodawczyni wystawiono zwolnienie lekarskie od dnia 17 stycznia do dnia porodu. Powyższe potwierdza również opinia lekarza orzecznika ZUS, który orzekając o celowości przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, jednocześnie nie zalecił rehabilitacji ruchowej ze względu na ciążę. W związku z powyższym, Sąd I instancji w oparciu o przedstawioną opinię, prawidłowo zaliczył wszystkie okresy niezdolności do pracy do tego samego okresu zasiłkowego, co spowodowało jego wyczerpanie w całości. W konsekwencji zasadnie uznał, iż

niezdolność do pracy orzeczona od dnia 17 stycznia 2014 r. powstała przed upływem 60 dni od ustania poprzedniej niezdolności do pracy.

Natomiast skarżąca pomimo, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji nie była ograniczona co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia, nie podniosła żadnych zarzutów wobec opinii biegłego, a także nie żądała udzielenia przez biegłego dalszych wyjaśnień i sprostowania ewentualnych niejasności. Nie wносиła również o uzupełnienie materiału dowodowego chociażby poprzez wydanie opinii przez innych biegłych specjalistów. Wobec powyższego, w świetle jednoznacznych wniosków biegłego ginekologa przyjąć należało, iż wnioskodawczyni nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres.

Wskazać należy, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 2.9.2009 r. (II UZP 7/09, OSNP 2010, Nr 7-8, poz. 93) ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" oznacza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że w komentowanym przepisie ustawodawca odróżnia "okres zasiłkowy" i "okres niezdolności do pracy", a zgodnie z obowiązującymi zasadami wykładni, w każdym przypadku pierwszeństwo ma wykładnia językowa. Podkreślił, że w razie każdej niezdolności do pracy powstaje prawo do nowego okresu zasiłkowego, którego długość określa art. 9 ust. 2 ustawy. Natomiast o tym, czy będzie to pierwszy dzień okresu zasiłkowego, czy kolejny decyduje rodzaj choroby, a w razie tej samej choroby długość przerwy między obiema niezdolnościami. W ostatnim przypadku istotny jest czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego (wyrok SN z dnia 6 listopada 2008 r., II UK 86/08, Lex nr 566009). Nowy okres zasiłkowy otwiera się zatem, w sytuacji gdy istniała przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy. Natomiast jeżeli pracownik nie odzyskał zdolności do pracy, okresy niezdolności przypadające przed i po przerwie zliczyć należy do jednego okresu zasiłkowego.

W przedmiotowej sprawie, skarżąca zdolności do pracy w ogóle nie odzyskała. Wprawdzie biegły neurolog wskazał, iż w dniu 1 stycznia 2014 r. wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy ze względu na stan narządu ruchu, a zasiłek chorobowy od dnia 17 stycznia 2014 r. otrzymała w związku z komplikacjami dotyczącymi ciąży, niemniej jednak biegły nie uwzględnił współistniejących dolegliwości ginekologicznych wnioskodawczyni. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, iż w przypadku niezdolności wnioskodawczyni do pracy w okresie od 4 lutego 2013 roku do 1 stycznia 2014 roku na schorzenia neurologiczne dodatkowo nakładały się dolegliwości ginekologiczne pod postacią cukrzycy ciążowej oraz niedokrwistości, które również powodowały niezdolność do pracy. W związku z tym, brak podstaw do uznania, iż niezdolność do pracy trwająca do 1 stycznia 2014 roku de facto wywołana była inną chorobą - tylko i wyłącznie dolegliwościami neurologicznymi - niż niezdolność od pracy orzeczona od dnia 17 stycznia 2014 r.

Podkreślić należy, iż tylko w sytuacji, gdy wnioskodawczyni stałaby się niezdolna do pracy wyłącznie z innych przyczyn, tj. z uwagi na schorzenie nowopowstałe, w ogólnie nie występujące wcześniej, byłaby uprawniona do dochodzenia świadczeń. Natomiast jednostki chorobowe dotychczas występujące, a także powstałe jako współistniejące obok choroby będącej podstawą przyznania zasiłku chorobowego, nie stanowią podstawy do nabycia przez powódkę dochodzonego świadczenia. Nie ulega wątpliwości, iż w przedmiotowej sprawie, wnioskodawczyni pozostawała niezdolna do pracy z powodu dolegliwości ginekologicznych, już w trakcie pobierania zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego w związku z zespołem bólowym lędźwiowo - kulszowym. Brak jest również podstaw do twierdzenia, że w okresie od 1 do 17 stycznia 2014 roku skarżąca odzyskała zdolność do pracy w związku ze schorzeniami ginekologicznymi. Zatem, nie można przyjąć, iż orzeczenie niezdolności do pracy z powodu choroby dotychczas współistniejącej, uprawnia do przyznania zasiłku chorobowego za kolejny okres.

Reasumując Sąd Rejonowy dokonując prawidłowej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów (art. 233 § 1 kpc) z poszanowaniem zasad wykładni prawa materialnego (w szczególności - art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa), prawidłowo uznał iż, należało zaliczyć wszystkie okresy niezdolności do jednego okresu zasiłkowego, który wnioskodawczyni wyczerpała

w całości. Brak więc było podstaw do przyznania skarżącej zasiłku chorobowego z tego tytułu za cały dalszy okres niezdolności do pracy.

Wbrew zarzutom apelacji bezpodstawnym jest zatem twierdzenie, iż skarżąca była uprawniona do zasiłku chorobowego, bowiem niezdolność do pracy od 17 stycznia 2014 r. spowodowaną była inną chorobą, niż niezdolność orzeczona uprzednio. Wnioskodawczyni z uwagi na różne schorzenia, zdolności do pracy w ogóle nie odzyskała. Wobec tego okresy wszystkich ciągłych zwolnień lekarskich – nieprzerwanych niezdolności do pracy, słusznie zostały wliczone do jednego okresu zasiłkowego. Natomiast z uwagi na jego wyczerpanie, brak było podstaw do przyznania wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres.

W tym stanie rzeczy zarówno zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego oraz naruszenia prawa materialnego, a w szczególności art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25.6.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez jego wadliwą wykładnię, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zaskarżone rozstrzygnięcie odpowiada zatem prawu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącego jako bezzasadną.